

IK ZOU DAAR EEN BOEK KUNNEN OVER SCHRIJVEN

Van 1976 tot op heden houd ik ononderbroken een dagboek bij: **De charmes van dagelijksheid**. In 1992 ben ik begonnen ook een vroegere levensfase in dagboekvorm te verwoorden. Dat moesten noodzakelijk de jaren vijftig zijn, omdat die zo bepalend zijn geweest voor mijn verdere leven.

Ik zou daar een boek kunnen over schrijven is de titel van mijn dagboek van de jaren vijftig. Het bevat enerzijds persoonlijke herinneringen, getuigenissen, belevenissen en ervaringen en is als zodanig de reconstructie van een levensfase in een literaire vorm; anderzijds tracht het een beeld op te hangen van wat er zich in de jaren 1950-1960 in de stad Gent zoal heeft afgespeeld. Vanuit dat gezichtspunt kan men dit dagboek als een historisch document beschouwen. (Voor de belangstellenden. De bronnen die ik heb gebruikt: persoonlijke herinneringen, herinneringen van moeder, familiefoto's, het dagblad De Gentenaar, Stadsarchief Gent, Amsab, Liberaal Archief, Christelijke Centrale der Textiel- en Kledingbewerkeren van België, Christelijke Centrale der Metaalbewerkeren van België, Archief Onderwijs stad Gent, de registers van de Bevolkingsdienst van de stad Gent, statistische jaarboeken, encyclopedieën, biografieën en historische werken.)

Ik zou daar een kunnen over schrijven bevat ruim 1.500 aantekeningen. **Ghendtsche Tydinghen** brengt in dit nummer en de volgende nummers een selectie.

Daniël VAN RYSSEL

zondag 1 januari 1950

Nieuwjaarsdag en zondag tegelijk. De jaren vijftig konden op geen mooiere dag een aanvang nemen.

1 januari 1950. Voor mij een bijna magische datum. Toen ik voor de kerstvakantie "1950" voor het eerst schreef, onderaan mijn nieuwjaarsbrief, voelde ik iets raars en leek het alsof ik onderweg was naar een wereld waarin alles anders zal worden. Ik heb mijn uiterste best gedaan om die 5 zo goed mogelijk te vormen. Een mooie 5.

1950. Ik heb daar al herhaaldelijk over nagedacht en ik kan er alle richtingen mee uit. Het is het einde van de eerste helft van de twintigste eeuw, maar tegelijk een nieuw tiental, dat we tien jaar lang zullen moeten schrijven en waar we tien jaar moeten mee leven. Voor mij is die 5 veeleer het begin van iets nieuws dan het einde van wat voorbij is.

De jaren veertig. Van zodra ik dat kon, heb ik op school en tot gisteren niets anders dan een 4 geschreven en van een 4 horen spreken. De jaren veertig. De

Daniël Van Ryssel op de houten brug tussen de Hagelandkaai en de Schoolkaai in 1947.

jaren die voorbij zijn. Ik ben geboren in 1940 te Evergem... de Tweede Wereldoorlog... vader die brood bakte en nadat hij voor de derde keer werd gesnapt naar Duitsland werd gestuurd tot het einde van de oorlog... moeder die er zich met arbeid in de fabriek, smokkelactiviteiten per fiets en het geld dat vader haar vanuit Duitsland toestuurde, zonder noemenswaardige problemen doorheen sloeg... ik, die grotendeels bij de grootmoeders in Sleidinge en Belzele werd grootgebracht en van zodra ik er de leeftijd voor had naar de kleuterklas bij de nonnen werd gestuurd, spelen met de jongens uit de buurt en in de tuin achter ons huis in de Schoonstraat, de smaak van aardbeien, kersen en kleine aardappelen die in het brandend loof werden gegooid. Bij de bevrijding de voertuigen, de tanks en de soldaten in de straat, de geur van Engelse sigaretten in ons huis. De scheiding van mijn ouders de dag nadat vader uit Duitsland was teruggekeerd: een onuitwisbare scène met gescheld, geroep, slagen en bloed... waarna moeder wegvluchtte en mij in Evergem achterliet... wat ik haar mijn leven lang, eerst onbewust en daarna steeds bewuster altijd heb verweten. Het eerste studiejaar in de jongensschool te Evergem... de rest van de tijd leefde ik bij vreemden, omdat ik uitbesteed werd bij burens, oude mensen. In 1947 bij moeder in Gent komen wonen. Die mooie maar te korte tijd op de Schoolkaai. Marcel i.p.v. vader. Het tweede en een deel van het derde studiejaar in de lagere school Sint-Joris in de Keizer Karelstraat. Verhuisd naar Destelbergen en een jaar later teruggekeerd naar Gent. De stedelijke

lagere school Spanoghe in het begin van de Sint-Lievenspoortstraat, de vrienden en het volkse leven in die straat. Dat alles is nu voltooid verleden tijd of heeft aanzetten van lijnen die verder doorlopen naar de toekomst.

De jaren vijftig. Dat wat net begonnen is en wat nog komen moet. Het volgende hoofdstuk. Het vierde, het vijfde en het zesde studiejaar in Spanoghe. Dan naar de middelbare school. De plechtige communie... mogen roken... nooit meer een korte broek moeten dragen... vanaf 1956 en vooral vanaf 1958 naar de cinema, ook wanneer er "kinderen niet toegelaten" op het affiche staat... met een auto mogen rijden... me alle dagen moeten scheren... altijd een beetje geld op zak hebben om te kopen waar ik zin in heb. Binnen 10 jaar, in 1960, zal ik twintig jaar zijn. Vast werk, een lief... wie weet, misschien ben ik dan al getrouwd. Tien jaar... tien keer 365 dagen... 3.650 dagen... een hoofdstuk dat een eeuwigheid zal duren.

maandag 2 januari 1950

Woningen

Op de Schoolkaai hebben we na mijn aankomst aldaar helaas nog maar zes maanden gewoond. Helaas, omdat het de aangenaamste en gezelligste woning was die ik heb gekend. Behalve het café (trapjes op) hadden we op het gelijkvloers slechts een kleine vierkante en bijgevolg overvolle woonkamer en nog een kleine keuken, eigenlijk niet meer dan een overdekt gangetje, maar er hing sfeer in dat huis, het café draaide zeer goed dankzij de veekooplieden, en tussen moeder en Marcel was er nog geen vuiltje aan de lucht. Boven waren er niet alleen twee slaapkamers, maar stond er ook een volledig ingericht bureau. Uren heb ik er met één vinger op de Erica schrijfmachine van Marcel stapels gele blaadjes zitten vol tikken. Op de tweede verdieping woonde Jadwiga Stolovska, een Poolse vrouw die in 1905 te Mlawa, niet zo heel ver van Warschau, is geboren. Ze was weduwe want haar man was in 1945 in Duitsland omgekomen. In september 1945 is ze te Gent komen wonen. Ze had een bijna volwassen dochter Thérèse en nog twee kleine meisjes die Anna en Maria heten. Die mooie vrouw was bijzonder vriendelijk en ze droeg altijd een tulband. Een fotograaf uit de Begijnengracht kwam regelmatig bij haar op bezoek. In Polen was ze zelf ook lichttekenaarster geweest. Naast haar woonde Edward, een gescheiden elektricien, die toen als taxichauffeur werkte. Af en toe bracht hij zijn vriendin mee, een Française, die luidop lachte en kakelde, altijd zwaar geschminkt was en er heel uitdagend gekleed bij liep. Ik heb moeder eens tegen Angèle horen zeggen dat ze werkte in de buurt van het St.-Pieters-plein... een speciaal werk in een speciaal café... op haar rug en met haar benen wijd open. Toen ik op een marktdag 's middags van school thuiskwam zaten er behoorlijk veel luidruchtige vehandelaars in het café sigaren te roken

en druppels te drinken... en Edward zijn Française zat schaterend op een van die mannen zijn schoot met haar blouse wijd open, terwijl de veekoopman haar rok naar boven had geschoven en haar billen zat te strelen. Moeder zag dadelijk dat ik het tafereel gezien had en ik werd met aandrang naar de keuken gestuurd. De oude Kamiel van naast de deur, die precies 70 jaar oud was want hij heeft me eens verteld dat hij net zoals zijn vrouw geboren is in 1877, bracht me iedere dag naar school in de Keizer Karelstraat en hij kwam me 's middags en 's avonds ook halen. De Kazemattenstraat, de Veemarkt, de Gandastraat, de twee bruggen, het zwembad Van Eyck, de vrachtwagens van de brouwerij Meiresonne, de Gebroeders van Eyckstraat. Ik zou met mijn ogen toe gemakkelijk alleen naar school kunnen gaan. Kamiel en zijn vrouw bewoonden op de Schoolkaai naast ons café vooral het souterrain van hun woning en af en toe ging ik eens goedendag zeggen aan zijn vrouw Sophie, die met haar familienaam Bonnet heette, wat in het Vlaams "muts" betekent... Sophie Muts... een rare naam.

Maar Marcel zou en moest een garage hebben en moeder heeft zich na lang aandringen toch laten overhalen om het café te verlaten. De zoveelste stommeit in haar leven. Ze heeft het zich haar leven lang beklaagd.

In december 1947 zijn we verhuisd naar Destelbergen, Heirweg 25. Vooraan een sombere en schrale kruidenierswinkel van De Spar en een tweede uitstalraam met een rode motor van het merk Sarolea als blikvanger. Achter de keuken en het washok een garage en helemaal achteraan een groot stuk land helemaal vol met vooroorlogse autowrakken. Sommige van die grote, zwarte auto's waren zo mooi, met dikke kussens en gordijntjes voor de ramen, dat ik er gaarne ging in zitten. Mijn meest geliefde voertuig was een Packard, waarin een heerlijke geur van oude auto's hing en die achteraan uitklapbare tafeltjes had. Ik heb er uren zitten lezen, er met Willy in gespeeld en we hebben er stiekem onze eerste sigaret gerookt. Aanvankelijk kon ik iedere dag meerijden naar school met de auto van de vader van een buurjongen en klasgenoot... maar op een dag stond vader me aan de schoolpoort op te wachten om me mee te nemen naar Evergem en toen op hetzelfde ogenblik ook moeder en Marcel er aankwamen is het op straat tot een vechtpartij gekomen tussen vader en Marcel... dat was voor onze zeer katholieke buurman in Destelbergen onaanvaardbaar en schadelijk voor de reputatie van zijn familie en de school... en voortaan moest ik met de tram heen en terug. Moeder kwijnend en doodongelukkig op die godvergeten plek. Noch de winkel noch de garage een florierende zaak... en Marcel die met zijn goede vriend Hippoliet steeds vaker naar Gent begon te gaan en laat en dronken thuiskwam. Minder dan een jaar later werd de zaak opgedoekt en zijn we naar Gent teruggekeerd. De autowrakken en dus ook mijn mooie en geliefde Packard werden achtergelaten.

Ons huis, Sint-Lievenspoortstraat 214, is het hoekhuis van de Sint-Lievens-

poortstraat en de Sint-Lievensdoorgang. Je zou ook kunnen zeggen: het laatste huis van de eerste helft van de straat. De Krevelstraat en de Sint-Lievensdoorgang snijden de Sint-Lievenspoortstraat in twee... en die twee delen zijn in veel opzichten van elkaar zeer verschillend: in het eerste deel zijn er meer winkels en cafés, alhoewel er nu al veel minder zijn dan vroeger, ook veel meer beluiken, de bewoners staan een trapje lager dan die van de tweede helft. Toen we hier in november 1948 kwamen wonen, was het huis een café van de brouwerij Ultra, is het altijd een café geweest. (In 1869 verhuisde het echtpaar Désiré Vande Kerckhove-Sophie Hautekeet van een herberg in de Ommegangstraat naar de Sint-Lievensstraat 264, waar ze het café "Le cheval de bronze" openen. Hoogst waarschijnlijk was de naam ontleend aan de titel van de gelijknamige opera (1835) van de Franse componist Daniël François Auber, die in 1828 ook "La muette de Portici" had gecomponeerd. Désiré Vande Kerckhove overleed in 1881. In 1899 kreeg de weduwe Sophie Hautekeet de machtiging tot het bouwen van drie burgerhuizen op de hoek van de Sint-Lievensstraat en de Sint-Lievensdoorgang. Het hoekhuis werd een café en bij de inwijding en opening als nieuw huis op 7 mei 1901 kreeg het de naam "In het Nieuw Bronzen Paard". Sophie Hautekeet overleed in 1900. De eerste bewoners waren haar zoon Leonard, peperkoekbakker, en zijn echtgenote Emilie Mestdagh.) De hoekkamer op de eerste verdieping en de drie kamers op de tweede verdieping werden en worden nog steeds afzonderlijk verhuurd. Het huis heeft ook een poortgebouw, wat oorspronkelijk de toegang tot een beluik moet zijn geweest, en een garage in de Sint-Lievensdoorgang. Café en garage zijn met elkaar verbonden door een smalle niet overdekte gang.

Op de eerste verdieping betrekken wij twee kleine slaapkamers. De voorkamer, met uitzicht op de Sint-Lievenspoortstraat, is de slaapkamer van moeder en Marcel, de achterkamer, met uitzicht op de smalle gang naar de garage en hoge achtergevels, is mijn slaapkamer.

Slaapkamers zijn er enkel om te slapen. Ons dagelijks leven speelt zich af op het gelijkvloers. Het grootste gedeelte van het gelijkvloers wordt ingenomen door het café: een min of meer rechthoekige ruimte met afgeschuinde hoek. De ingang van het café, die niet alleen door de klanten maar door alle bewoners van het huis wordt gebruikt, bevindt zich op de afgeschuinde hoek. Er is nog een tweede deur, aan de kant van de Sint-Lievenspoortstraat, maar die is meestal gesloten. Het café heeft een toonbank en zes tafels. In de winter, en dan nog enkel op zaterdag en zondag, wordt die grote ruimte verwarmd door een hoge, ronde, zwarte kachel met een lange buis, die precies in het midden van het café staat. Vermits er zelden veel klanten komen en het bovendien altijd dezelfde zijn, zitten we daar in een kring rondom.

Achter het café ligt een kleine, vierkante kamer: keuken en woonkamer tegelijk. Toen we hier kwamen wonen lag die kamer er zo smerig bij, de kleuren van het behang onherkenbaar, de deuren in jaren niet meer afgewassen en voor

en naast de schouw een berg asse, een echt scharbieldenhuizeke, dat moeder zich afvroeg of hier mensen of beesten hadden gewoond.

vrijdag 13 januari 1950

Waarschijnlijk zijn er nu veel minder dan vroeger, maar toch is er nog een aantal bewoners van de straat met een bijnaam die iedereen kent.

Mie de Neuze: een vrouw met een grote neus.

Pier de Dief: de man kan je werkelijk alles bezorgen wat je nodig hebt. Vraag het aan Pier en morgen heb je het.

Tsjeef de Lattenkliever: een bouwvakker; hij klieft panlatten.

Mie de Loeze: een vrouwe met heel grote borsten.

De Spekke: een handelsreiziger in snoepgoed.

Schone Virginie: een mooie cafébazin; ze heeft een oog verloren toen een afgewezen minnaar haar met een bijl te lijf is gegaan.

Pier de Leugenaar: een dromer, een fantast; hij gelooft zijn eigen leugens; op een dag heeft hij eens het gefantaseerd verhaal verspreid dat er aan de Dampoort een zwaar verkeersongeval had plaatsgehad... en in de namiddag is hij met zijn fiets naar de Dampoort gereden om te zien waar het gebeurd was.

Den Pekschijter: de schoenmaker.

Den Tsoozijnk: het woord betekent "vlezig gedeelte van een middenrif"; de man werkt in het slachthuis.

De Waterpisser: het gezin is kinderloos gebleven.

De Puppe: eigenlijk heet ze Margriet; een verschrikkelijk magere vrouw. Ik heb Bakvis eens horen zeggen "dat ze te lelijk is om voor de duivel te dansen... en dat ze zich eens een paar schamfeleers of valse boezems in caoutchouc moet kopen, dan zullen de mensen tenminste zien dat ze geen man is".

Bakvis: eigenlijk heet hij Albert; zijn ouders hadden een goed draaiende vis-handel en verkochten ook gebakken vis, in zijn jeugd had hij een voornaam voorkomen; toen hij met Madeleine verkering had, werkte zij als dienstmeisje en kwam ze onder de indruk van haar verloofde die haar iedere week goed gekleed en met een sjees stond op te wachten. Achteraf is hij de grootste dronkaard en de meest bekende figuur van de straat geworden; omdat hij zijn erfenis helemaal heeft verdrongen en nooit werkt, leeft het gezin op de grens van de armoede.

Kleine Marcel: een dwergachtige figuur met een broos beendergestel; uitbater van een sigarettenwinkel; op zondag rijden zijn vrienden hem in een kinderwagen naar de Gantoise... en naar het schijnt drinkt hij graag trappistenbier; zijn vrienden rijden hem niet alleen naar de Gantoise, maar ook naar de meisjes aan 't Zuid; tijdens de oorlog was hij lid van de Witte Brigade en transporteerde hij

in zijn kinderwagen geheime documenten; hij heeft daar een decoratie voor moed voor gekregen.

Vuile Marie: de vrouw van een muzikant, die in een van de beluiken woont; zeker het smerigste vrouwmens van de straat; in haar huisje kun je je niet bewegen van de vuiligheid; ze haalt de afgekookte beenderen uit de vuilnisbakken om er nog eens soep van te koken.

Oscar Scharensliiep: scharenslijper; als hij op rond is draagt hij een lange blauwe schort; hij woont in de Ommegangstraat; hij heeft een mooie kar en een trekhond.

maandag 16 januari 1950

In de Sint-Lievenspoortstraat staan er 295 huizen en de straat telt 958 bewoners, waarvan 491 vrouwen en 467 mannen. Het is de dichtst bevolkte straat van de 4e wijk. Vroeger woonden er nog meer mensen omdat de straat toen langer was. Het laatste huis op de rechterkant van de straat was het toen bekende café "In het Land van Aalst"... ik heb daar nog een foto van gezien die dateerde uit de tijd dat de vrouwen nog allemaal lange rokken droegen en dat er met paard en kar werd gereden. Die vrouwen poseerden wel met een dozijn voor de deur op de hoek, een afgeschuinde hoek, net zoals ons café... boven de ramen aan de kant van de Keizersvest hing een luifel, op het raampje boven de deur stond in grote cijfers 412 en precies op de hoek hing er een gaslantaarn. In de 4e wijk wonen nu 12.953 mensen.

De 5 meest voorkomende beroepen in de straat zijn: 1. Winkelier(ster) en herbergier(ster) 165; 2. Fabriekwerk(st)er 84; 3. Arbeider 58; 4. Metaalarbeider 45; 5. Bediende 36. Er wonen in de straat ook 1 groothandelaar, 2 apothekers en 1 advocaat. In de eerste helft van de straat zijn er heel wat oude alleenstaandē mensen die leven van de Openbare Onderstand.

donderdag 26 januari 1950

De deurwaarder is bij Bakvis en Madeleine langs geweest en nagenoeg al hun bezittingen zijn in beslag genomen, opgeladen en meegenomen om vrijdag op de Korenmarkt openbaar verkocht te worden. Zelfs een pannetje waarin Madeleine rode kool had klaargemaakt voor haar oudste zoon als hij vanavond terugkomt van zijn werk! Ze hebben het uit haar handen gerukt en de inhoud op een stuk papier uitgegoten... en het pannetje moest mee. Als De Puppe dat aan moeder vertelt, rollen de tranen over haar wangen... "Toch wel verschrikkelijk en onmenselijk dat ze van arme mensen die bijna niets bezitten het eten op de grond gieten om hen hun laatste pannetje te kunnen afpakken!"

woensdag 8 februari 1950

Bakvis heeft ons verteld dat hij vanmiddag een kat heeft klaargemaakt. Neen, dank je, we hoeven echt niet opnieuw een portie.

Ik heb zelf één keer een stukje kat gegeten. Vorig jaar door Bakvis klaargemaakt... en ons met de verzekering dat het lekker zou smaken als een extra aanbeveling door Madeleine aangeboden. Moeder en Marcel hebben er een heel klein stukje van geproefd... ik ook... en ik was daar helemaal niet vies van, want dat smaakte net als konijn. Was het niet omdat we wisten dat het kat was en we bijgevolg al bij voorbaat de neus ophaalden en er afkerig tegenover stonden een huisdier op te eten, we hadden er waarschijnlijk volop van gegeten.

Bakvis heeft verteld dat er voor de oorlog en zeker ook tijdens de oorlog in de stad volop kat werd gegeten... en nog langer geleden liep er in de tijd rond carnaval geen kat vrij rond of ze werd gevangen, gedood, gestroopt en in de pot gestopt. En daar is niemand van doodgegaan! Integendeel, de mensen vonden dat smakelijk voedsel en hun buikje was gevuld.

Ik ben niet zo'n groot liefhebber van katten en mij kan het eerlijk gezegd niet schelen dat die beesten ook door mensen opgegeten worden. Een hond, dat is wat anders.

zondag 26 februari 1950

Hoe dat komt weet ik niet, maar de krant De Gentenaar wordt in de Sint-Lievenspoortstraat weinig gelezen. Wij zijn waarschijnlijk een van de weinigen. Ook niemand van de onderhuurders leest De Gentenaar. Er zijn in de straat veel meer lezers van Het Volk, Vooruit en De Rode Vaan. Ook nonkel Ferdinand leest De Rode Vaan, de krant van de communisten... en telkens wij er op bezoek gaan, zit ik er in te bladeren, want in een krant die je niet dagelijks in handen krijgt, staat er altijd wel iets anders dan in de vertrouwde krant.

mandag 13 maart 1950

Gisteren werd het kiezerscorps geraadpleegd om zich uit te spreken over de koningskwestie. "Zijt u de mening toegedaan dat koning Leopold III de uitoefening van zijn grondwettelijke machten zou hernemen?" Ja of Neen antwoorden.

In het arrondissement Gent-Eeklo hebben de mensen als volgt gestemd: Ja: 224.874. Neen: 93.632. Blanco of ongeldig: 9.792. Totaal: 328.298.

In heel Vlaanderen was het overwegend Ja (72% van de stemmen). Maar in

Brussel kwam men slechts tot 48% en in Wallonië zelfs tot niet meer dan 42% jastemmers. Een minderheid dus. In totaal geeft dat 57,7% Belgen die zich hebben uitgesproken voor een terugkeer van de koning.

Leopold III zal dus heel binnenkort naar België terugkeren. De CVP en De Gentenaar zijn daar opgewonden gelukkig mee, omdat "een aanzienlijke meerderheid, voortkomend uit alle partijen en uit alle streken van het land de wettige terugkeer van de vorst verlangt". Misschien begrijp ik het niet goed, maar voor mij lijkt dat ferm gelogen. In de helft van het land is er niet eens een meerderheid, en 57,7% is geen overtuigende of aanzienlijke meerderheid, doch slechts een krappe meerderheid.

Hoe dan ook: zwart heeft gewonnen. Maar de socialisten en de communisten zijn niet van plan het daarbij te laten. Als Leopold III terugkeert, zullen ze staken en de boel op stelten zetten tot hij aftreedt.

maandag 20 maart 1950

De stedelijke lagere jongensschool Spanoghe in de Sint-Lievenspoortstraat werd opgericht in 1880. De oprichting van de school is kunnen gebeuren door een schenking van mevrouw Euphrosine Spanoghe (Dendermonde 1818 - Mariakerke 1877) die in 1876 al haar bezittingen, ter waarde van 195.000 F, aan de stad heeft geschonken. Ze was de weduwe van Ferdinand Van Hoorebeke, grondeigenaar.

In de stadsschool Spanoghe zijn er acht studie jaren. Het eerste en het tweede studiejaar zit samen bij juffrouw Adolphe Bressous; de leerlingen van het derde en het vierde studiejaar zitten in één klas bij meester Karel Haerens; het vijfde en het zesde studiejaar wordt geleid door meester Edward Moulinas; voor het zevende en het achtste studiejaar zijn er twee onderwijzers: meester Albert Van de Winckel en meester Karel Dhondt, die tevens schoolhoofd is.

Alles samen zijn er 104 leerlingen. In 1900 waren er 350 leerlingen, maar na de Eerste Wereldoorlog is de schoolbevolking beginnen dalen en ieder jaar gaat ze verder achteruit.

De directeur Karel Dhondt lijkt sprekend op Charlie Chaplin: hij is niet heel groot; hij loopt altijd gekleed in een drieledig zwart pak; hij draagt een bolhoed en heel vaak loopt hij ook met een paraplu rond. Heel waarschijnlijk is hij een goed en zacht mens, al is hij op school vaak verplicht streng te zijn en zijn stem te verheffen.

Ik ben hier vorig jaar, halverwege het schooljaar, ingeschreven in het derde studiejaar. Niet dat er iets misliep in de katholieke school Sint-Joris in de Keizer Karelstraat, integendeel... maar Spanoghe is veel dichterbij huis... al de jongens van de straat gaan naar Spanoghe... en na aandringen, ook van Made-

leine en Clémentine, was moeder akkoord dat ik van school veranderde. Ik herinner me nog steeds de eerste namiddag dat ik daar in de klas kwam: het lokaal was kleiner en donkerder dan in Sint-Joris; ik had mijn schriften meegebracht, maar ik kreeg er meteen twee nieuwe en een ander leesboek dan het leesboek van Sint-Joris. 's Avonds heb ik alles mooi gekaft. Van onze naaste burens zit Roger, de jongste zoon van Bakvis, in het vijfde studiejaar: Christian, de zoon van Clémentine, die op de tweede verdieping woont, zit in het zevende studiejaar.

Dit schooljaar zit ik dus in het vierde studiejaar bij meester Haerens. Met 24 zijn we: 9 van het derde en 15 van het vierde. Ik hou niet zo van die meester: hij straalt niet de minste levenslust uit; met zijn onafscheidelijke grijze wollen sjaal rond de hals ziet hij er altijd ziekelijk en verkouden uit... en hij smeert een soort witte zalf onder zijn neus, waardoor ik eerder een afkeer voor hem voel.

Helemaal geen man om naar op te kijken. Op de koop toe had ik al dadelijk het gevoel dat hij me als een soort indringer beschouwde... dat zijn voorkeur uitging naar de jongen die in het eerste en het tweede studiejaar de eerste van de klas is geweest. Eén troost: volgend schooljaar zitten we bij meester Moulinas en dat is een heel ander man.

De leerlingen van de klas: een klein kopje, een lijfje en een grote staart. Er zitten hier zelfs enkele echte klokhoofden en ook iemand die stottert. Gezien mijn resultaten sta ik helemaal vooraan, vormen we met een drietal dat klein kopje. In de staart wriemelen er verschillende die nog steeds niet kunnen lezen, hoogstens met veel moeite de letters kunnen spellen.

Op de speelplaats is het net andersom: daar sta ik eerder aan de zijkant of achteraan. Ten eerste omdat het de grote jongens zijn die de baas zijn... maar ook in onze klas zijn er die veel meer macht en lef hebben dan ik.

Ze krijgen ook meer oorvegen en straf en slechte punten, maar dat kan hen niet schelen, hun vader en moeder blijkbaar ook niet. Als ik thuis zou komen met straf of slechte punten, krijg ik niet alleen een lap om de oren van moeder, maar moet ik de straf bovendien dubbel schrijven. Allemaal niet zo erg... maar ik hoef er de eerstkomende zondag niet op te rekenen dat ik naar de cinema mag gaan... en dat vind ik wel erg.

De leerlingen van Spanoghe komen bijna allemaal van de Sint-Lievenspoortstraat en de zijstraten, de Brusselsepoortstraat, de beluiken in de Lange Violettestraat en de Binnenweg in Ledeberg. De meeste dommeriken en stouteriken komen uit de cités... je kunt het ook aan hun kleren en aan hun vuile handen en knieën zien waar ze vandaan komen. Er lopen er hier verscheidene rond met kleren aan die al door hun broers zijn gedragen en in het vijfde studiejaar zit er een jongen die in de winter een gebreide onderbroek draagt, die aan zijn zuster heeft toebehoord. Bijna niemand draagt een onderbroek, maar zijn moeder zegt dat hij ze moet dragen omdat hij meer op de grond zit dan

rechtstaat en als het heel koud is, zou zijn kont wel eens kunnen bevriezen. Er is ook een jongen bij met een abnormaal groot en misvormd hoofd... als ze beginnen ruzie maken, schelden ze hem uit voor "Blutshoofd" of "Waterhoofd".

Ik leef met niemand op voet van vijandschap, maar een dikke vriend heb ik al evenmin. Ik moet trouwens niet proberen iemand van de klas uit te nodigen bij mij thuis te komen spelen. Moeder en Marcel zeggen dat het niet mag: "Die gasten hebben hier geen zaken. Dat ze in hun eigen huis of op straat spelen!"

- Ja... en waarom mag ik dan zo weinig op straat spelen?
- Je hebt daar niets verloren en je leert daar niets dat deugt.

donderdag 13 april 1950

In België zijn er 7,9 telefoontoestellen per 100 inwoners.

Ik heb het nagekeken in de telefoongids: in de Sint-Lievenspoortstraat zijn er 45 huizen met een telefoon. Vooral de cafés en de handelaars hebben er een. Wij ook. Het regeltje in de telefoongids luidt: "Sint-Lievenspoortstraat 214 Garage Antrou 318.46".

Ik vind het eigenaardig dat we niet als café vermeld staan en wel als garage, terwijl er helemaal geen garage is. En waarom wordt een café met een voor naam en een garage met een familienaam aangeduid? Zeker weer zo'n goede inval van Marcel die, toen we hier kwamen wonen, nog niet wist dat hij geen garagehouder maar taxichauffeur zou worden.

Ik hoop dat de mensen die de naam "Antrou" lezen dan niet net als ik soms aan de naam Van Hoe denken. Dat was een van de twee leiders van de bende Van Hoe-Verstuyft, die net na de Eerste Wereldoorlog Gent en omgeving onveilig maakte en op zijn rooftochten tien of elf moorden heeft gepleegd. Toen ik dat verhaal voor het eerst hoorde vertellen... en ik heb het ondertussen nog vaker gehoord... zat ik met open mond en ingehouden adem te luisteren. Ik kon me nauwelijks voorstellen dat zo'n roversbende dertig jaar geleden hier bij ons heeft bestaan. Ze reden 's nachts per fiets naar een bepaalde woning waar ze meenden dat er buit te halen was, braken er binnen, eisten het geld en als dat niet vlug genoeg gebeurde, vielen er doden. In het midden van de jaren twintig werden die mannen opgepakt, een ver familielid van moeder was er ook bij betrokken, en veroordeeld. Sommige van hen zouden nu nog in de gevangenis zitten.

Ik heb ook horen vertellen dat er nog vroeger veel van die bendes moeten hebben bestaan. Mast en Danneels waren twee Gentse dieven en roofmoordenaars... en nadat ze die eindelijk gevangen hadden genomen, werden ze veroordeeld en op de Vrijdagmarkt levend verbrand... een van de twee wou zelfs,

Sint COLETA STRAAT.

10 O. L. V. Visitatie.	528 49
21 Schaut, M.	553 74
26 Verbeke, R.	347 72
48 De Baers, M.	551 77

Sint DENIJS LAAN.

— Café Lugano.	348 84
1 Van de Putte, A.	322 68
7 De Bouwens, H.	546 49
9 Garage Mecanelauto.	343 76
18 De Bock, F.I.	358 72
19 De Baets, A.	598 62
19 Hillaert, A.	582 68
28 Noppe, R.	322 38
24 de Ruick, M.	569 94
25 Bruinjs De Mulder.	326 39
29 Verdonck, J.	348 48
34 Cuvelier-Blyau, B.	515 40
35 Jacquet, J.	566 95
35 Smets, V. Ph.	581 64
35 Devresse, J.	507 69
45 Dauby, A.	349 67
46 Putman, Fr.	584 88
49 Vandewynckel, R.	589 52
50 Demullemester, R.	348 83
61 Steyaert, A.	598 40
62 Dumont, M.E.	312 77
72 Janssens de Vorebeke, M. F.	569 97

73 Billiet, A.	327 14
75 Van Hoek, J.	348 85
85 Café Man Bijou.	322 40
91 Coppens, J.	598 52
95 Café Les Alliés.	348 86
97 Café De Wachtzaal.	584 98
99 Hôtel Central.	594 70
103 Verniers, Cl.	541 66
104 Vandekerckhove, A.	540 02
105 Pofevijn, J.	351 68
106 Larus, J.	518 90
107 Baetslé, M.	500 60
111 Van Belle, Ch.	539 28
118 Vanquickenberghé, J.	589 63
119 Hôtel Ermitage.	545 96
144 Hebbelynck, P.	593 93
146 Van Laere, M.J.	348 52
150 Van den Weghe, E.	577 54
154 Terry, O.	348 50
191 Brador-Vleeswaren.	322 41
199 Van Grembergen.	531 15
201 Vandeputte, M.	537 91
223 Vincent, C.	312 84
228 De Coster, V.	500 19
247 Hulpia-Pennink.	506 11
250 Maison Govaert.	533 39
251 Vincent, Wue R.	588 59
257 Depaemelers, G.	362 26
258 Golinvaux, M.	537 17
266 Seifert, A.	592 51
285 De Landsheer, A.	569 98
289 De Groeve, Idesse.	549 11
307 Demare, J.	348 54
315 Verhaest, H.	348 55
335 Blasler, H.J.	348 56
337 Aubert, R.	348 72
347 Vanden Bogaerde, G.	569 99
391 Eennens, J.	569 90
391 Miedema, B.	521 57

Sint ELIGIUS STRAAT.
(Gentbrugge).

82 Verroken, D.	318 70
-----------------	--------

Sint ELISABETHPLEIN.

9 De Bondt, H.	341 28
16 Taelman, R.	573 78
16 Heyse, U.	588 24
19 Ceres, S. M.	534 16
22 Vanderabeele, G.	510 05
26 Druyter.	550 79

Sint JACOBSNIEUWSTR.

2 De Bruycker, M.	334 98
4 Vandaele, M.	541 72
5 Van Rontergem, E.-J.	501 95
6 Dubuyssere, G.	333 52
10 Van de Gejuchte, R.	335 01
11 Lahorte, O.	508 69
12 Lacomme.	317 58
18 De Somer, Y.	334 09
18 Van Heucke, A.	359 57
14 Hollemeersch, J.	317 59
15 Apoth. Hamens.	334 10
17 Oosterlinck, V.	515 51
19 Libert, Gebr.	512 31
20 Gilles-Fratin.	512 31
22 De Vleeschautwer.	541 73
25 Vazezele, M.	361 02
26 Marion.	541 74
27 Holderske, Gebr.	515 86
30 S. A. P. E. G.	334 11
31 Finjaer, W. Ev.	316 40
32 De Cuyper, J.	513 08
38 Merre, J.	334 12
34 Vermeulen, Br. & Zrs.	546 05
38 Van de Velde.	515 36
38 Devos, G.	503 15
39 Goetghebuer, J.	541 75
41 Maly, Gh.	506 91
46 Delhaize, Le Lion.	580 17

Sint JAN-BAPTIST STRAAT.

11 Verschraegen, A.	591 11
---------------------	--------

Sint JANS DREEF.

3 De Wilde, Cl.	541 76
6 Waeri, R.	317 60
7 Boudier, L.	594 19
8 Haché, A.	515 19
18 Vander Stricht, E.	514 56
18 Vanderbeken.	541 77

Sint JANSVEST.

1 Schepens, W. A.	543 05
7 Verbeke & Van Daele.	312 33
7 Etabl. Manens.	518 79
11 Van Damme, R.	508 82
18 Universiteits Labo.	518 13
14 Devresse, A.	316 65
16 Van Bruens, Ant.	554 54
19 Ghekiere, A.	356 95
20 Vermardel gebroeders.	329 42
24 Café Club 21.	349 83
26 Hutsebaut, Y.	585 83

Sint JORISKAAL.

1 Café Belle Vue.	541 79
3 Syenave, A.	516 23
5 Fontaine, Y.	514 37
7 Selecta.	518 01
7 Van Risseghem.	596 37
9 Allonius, Ch.	546 01
9 Leen en Hypotheekkas.	361 33
9 Cuyppers, H.	522 28
10 Kielmoes, Hubert.	334 13
11 Bond Kroost, Gezin.	511 19
18 Van Loo, G.	318 28
14 Delobel, G.	358 29

Sint KATELIJN STRAAT.

6 Bussens, G.	326 40
11 Van Winckel.	513 47
18 Timmerman.	320 45
14 De Meyer, M.	502 90
18 Maertens, Ch.	584 64
20 Ghys, M.	578 35
21 Vanderleenden, A.	359 35
23 Raman, R.	561 90

Sint KRISTOFFEL STRAAT.

3 Stadsschool & Wagener.	546 70
5 De Smedt, J.	311 46
14 De Geest, Th.	541 93
20 De Munter-Lodrigo.	329 36

Sint KWINTENSBERG.

1 Café Au Vieux Congo.	316 94
16 Café Jean.	577 79
16 Maison Yvonne.	544 65
22 Thienpont-Galens.	312 39
24 Van Heeke, P.	544 60
28 Morel, M.	358 66
36 Vlietinck, L.	581 09
40 Zelfwass. Unica.	509 85
46 Warie, E.	332 85
47 De Stover.	351 22
52 Forestville.	331 54
55 Dryoel, L.	593 03
58 Van Cauwenberghé.	332 84
61 Decart, J.	359 89
65 Guliac, B.	330 44
65 Verstraete, M.	537 98
67 Parez, A.	544 71
71 Damman, E.	316 95
84 De Groot, G.	544 75
85 De Smet, L.	351 23
88 Pharm. Vandeveldé.	533 64
89 Baeke, R.	346 74

Sint LIEVENS DOORANG.

6 De Wael, C.	572 10
8 Bogart, M.	589 72

Sint LIEVENS LAAN.

— Malrait, E.	326 52
1 Hollemeersch.	339 92
4 Muijlaert, L.	320 82
10 De Jaeger, C.	509 65
17 De Fonseca, G.	354 74
18 Deval, M.	582 85
19 Vermieren.	311 93
20 Van Loo, F.	521 19
22 Nowé, A. A.	541 48
23 Stadsreininging.	504 23
24 Colson.	598 86
25 De Bruyne, J.	525 69
30 van Oye, P.	533 05
33 Harnaux, M.	519 46
39 De May, A.	542 01
46 De Landsheer, G.	542 02
58 Café l'Amical.	540 76
55 F. N. Tax.	588 88
56 S.E.M.A.	572 68
66 Café Belle Vue.	339 95

Sint LIEVENSPOORTSTR.

1 Café De Ster.	332 11
5 Café Lido.	353 95
8 D'Heedene, S.	587 55
9 Café De NieuweWapens van Antwerpen.	589 74
12 Van Wijsberghe, M.	551 64

14 Pharmacie Rowan.	529 31
17 Wassalon Perfecta.	353 08
21 Dekesel, L.	589 75
21 Drukkerij Rogies.	583 90
23 Van Hove, P.	560 41
25 Mees, M.	358 56
26 De Warez, P.	587 51
36 De Rockers, A.	597 26
31 Versela, Fr.	551 65
32 Bailleul, G.	311 59
34 De Keyser, A.	551 04
48 Vermeeren, M.	339 65
60 Pesant, E.	597 81
63 Thienpont, H.	332 12
100 Stevens, G.	551 66
107 Van Rysselberghe, L.	560 51
113 Landuis, M.	580 11
121 De Tays, M.	339 66
127 Polts, De Blauwer.	572 36
130 Wittevrongel, Alf.	313 90
181 Fournures Guyssens.	359 86
137 Braquiné, P.	353 09
138 Zusters v. Liefde.	581 20
147 Loetens-Impens, L.	551 67
163 Wynackers, J.	319 81
165 Allart, A.	589 47
172 Van Hautem, F.	586 26
181 De Vos, A.	311 60
208 Goedertier.	311 61
214 Garage Antrou.	318 46
230 Rome, M.	589 73
235 Braucke, G.	550 22
240 Dieghant, V.	582 94
257 Coppens, A.	594 01
262 De Clercq, P.	353 11
270 D'Hondt-Lampo.	551 68
321 Vander Haegen, O.	538 79
390 De Smet.	321 67
312 Ribby.	338 52
383 Apoth. Vooruit.	583 39

Sint MAGHARIUS STRAAT.

1 Slagersvakschool.	550 64
4 Goeman, J. E.	355 56
18 Vermeulen, G.	529 54
17 Van Audenaerde, Ed.	337 12
23 Garage Lemaens, E.	356 53
24 Verbauwen, P.	334 34
30 Vander Linden, J.	585 05
44 Coppys, J.	358 40

Sint MARQRIET STRAAT.

1 Van Heesvelde, G.	581 37
3 De Smet-Noteboom.	578 42
6 Dhaens, K.	314 73
6 Grude, H.	333 93
10 Beenhouw. Blondia.	552 78
18 Kint, J.	512 12
20 Volkskliniek.	530 70
Id.	533 10
20 Bond Moyson.	544 47
23 Heughebaert, V. G.	585 06
24 Hassidonecx, E. & C.	537 87
26 N.I.R.	597 40
27 De Ruick, C.	333 94
27 Egels, L.	528 25
38 Vander Beken, C.	529 28
39 van Verdegem, G.	325 28
36 Bruylant, L.	325 27
48 Thieimans, L.	333 95

Sint MARTENS STRAAT.

10 Cardon, Mariette.	543 01
11 Van Heerswynghels, E.	533 93
15 Boucher de la Kethulle, Ch.	595 24
15 C.O.O. Steundienst.	537 34

Blz. uit de telefoongids van 1951.

toen hij al helemaal zwart gebrand was, van de brandstapel springen, maar men heeft hem met rieken weer in het vuur geduwd.

zaterdag 22 april 1950

Vandaag is in het Feestpaleis de vijfjaarlijkse tentoonstelling "Gentse Floraliën" geopend. In de krant besteedt men daar veel aandacht aan en velen spreken daarover als een van de grote gebeurtenissen in de stad en in het land. Men verwacht heel veel buitenlanders die speciaal naar Gent zullen komen om onze bloemen te bewonderen. De toegangsprijzen zijn wel niet van de poes: op de eerste dag 200 F en van 20 tot 22u. zelfs 250 F. Daarna betaal je iedere dag iets minder en op 1 mei, de laatste dag, kun je voor 20 F naar binnen.

Er is sprake van dat we op het einde van de week misschien een bezoek zullen brengen aan de Floraliën met de school... maar de meester heeft daar nog niets over gezegd.

Ja, ik zou dat wel eens willen zien... maar zo'n liefhebber van bloemen ben ik nu ook weer niet dat ik het jammer zou vinden als het bezoek niet doorgaat. Er zitten gasten in de klas die al gezegd hebben dat ze zeker niet meegaan: "Bloemen... wat is daar nu aan te zien!"

Moeder denkt er zelfs niet aan daarheen te gaan: "Dat is iets voor rijke mensen die zich iedere week een boeket bloemen kunnen permitteren. Ik ben content met mijn nagemaakte bloemen, ze hebben maar één keer geld gekost, ze verwelken niet en ik heb winter en zomer kleurtjes in huis."

donderdag 27 april 1950

Ik hoor bij de magersten van de klas. Dunne armpjes, dunne beentjes en mijn ribben zijn te tellen... werkelijk zo mager als een spiering. Ik weeg 28 kg. (Onlangs heb ik een statistiek gezien en ik ben absoluut niet abnormaal: een tienjarige is gemiddeld 1,30 m groot en weegt 28 à 30 kg.) Behalve de gebruikelijke kinderziektes en ieder jaar een verkoudheid ben ik wel nooit ziek en voel ik me ook nooit slapjes. En toch baart mijn magerheid moeder grote zorgen. (Jaren later heeft ze me verteld dat ze tot haar 16 à 17 jaar ook een spiering is geweest en niets lustte... en dan is dat plotseling omgeslagen en at ze alles wat op tafel kwam, ook het vet van coteletten.)

Sedert enige tijd is ze op een onfeilbaar middel overgeschakeld - Iemand die ik tot zijn laatste levensdag buikpijn toewens, heeft haar dat wondermiddel wijs-gemaakt - om daar iets aan te doen: iedere morgen een halve pekelharing. Meestal gruw ik ervan... maar ze blijft er op toezien dat ik hem opeet. Ik heb ook geen hulp aan Diane, want pekelharing lust ze niet. (Zes jaar heeft moeder

dat pekelharingdieet volgehouden, of liever, heeft zij mijn boterham klaargemaakt en heb ik hem moeten opeten... de laatste drie jaren bovendien niet alleen een halve pekelharing maar ook nog een laagje zwavel tegen de puk-kels in mijn gezicht. Ik ben mager en gezond gebleven en onophoudelijk stond mijn gezicht opnieuw vol pikkels.) Zonde dat ik het zolang heb volgehouden.

zaterdag 29 april 1950

Vermits ik alle dagen boodschappen doe, ken ik de prijzen van de courante artikelen en ook nog veel andere prijzen uit het hoofd.

- groot brood	6,90 F	- krant	1,25 F
- klein brood	3,60 F	- postzegel (brief)	1,25 F
- een kadetje of pistolet	0,75 F	- toiletzeep	5,50 F
- een boterkoek	1,00 F	- Sunlight zeep (2 stuks)	8,00 F
- grote doos pilchards	12,00 F	- doos waspoeder Soleil	8,00 F
- kleine doos pilchards	7,00 F	- doos Vim	4,75 F
- 1 liter melk	6,25 F	- fles bleekwater	7,50 F
- 1/4 kg boerenboter	22,00 F	- doos poeders (12)	
- 1/4 kg Solo	6,00 F	Het Wit Kruis	16,50 F
- 1/4 kg koffie	17,50 F	- tramticket	2,50 F
- 100 gram gehakt	5,00 F	- 100 kg steenkool	122,40 F
- 1 kg aardappelen	1,75 F	- 100 kg stookhout (gekapt)	110,00 F
- één ei	2,00 F	- 100 kg stookhout (blokjes)	70,00 F
- sigaretten (pakje van 25)	10,00 F		

woensdag 10 mei 1950

Op het einde van de straat, in het appartementsgebouw naast café "In de Wapens van Antwerpen" woont Hippoliet, een van de goede vrienden van Marcel. Hij heeft ook een zoontje Gilbert, dat enkele jaren jonger is dan ik, en ik ben daar al eens blijven slapen.

Hippoliet heeft een kleine fox, Molly, en dat is het slimste hondje dat ik ken.

Op een keer is Hippoliet met de auto naar een garage in Wondelgem gereden... en daar is Molly weggelopen. Hippoliet heeft daar wel een uur staan fluiten en roepen, maar Molly is niet komen opdagen, zodat hij zonder hond is moeten terugkeren.

Geen problemen voor Molly: helemaal alleen heeft hij de weg van Wondelgem naar de Sint-Lievenspoortstraat, dwars door de stad, teruggevonden en enkele uren later stond hij thuis op de stoep.

Molly heeft wel vreemde manieren. Zo heeft hij eens tegen een man zijn been geplast en hij heeft daar uiteraard een schop en een hoop vloeken en vervensingen naar zijn kop voor gekregen. Maar het eigenaardigst is wel zijn manier van kaka te doen: hij gaat achterwaarts tegen een muur staan, klimt met zijn achterpoten een beetje in de hoogte, en pats, wat hij kwijt wil, hangt tegen de muur of valt op de grond. Als je door de Sint-Lievenspoortstraat loopt, kun je aan de muren zien waar Molly gepasseerd is.

Eigenaardige hond, die fox van Hippoliet. Zijn baas zie ik slechts af en toe. Molly ontmoet ik alle dagen in de straat.

donderdag 18 mei 1950

Vandaag hebben we met de klas een bezoek gebracht aan de Sint-Baafsabdij. Toen we in 1947 op de Schoolkaai woonden, passeerde ik hier vier keer per dag om naar school te gaan in de Keizer Karelstraat. Meneer Kamiel, onze oude buurman bracht me en kwam me halen. Eén keer per week, op de marktdag, was het hier geweldig druk en stonden al de straten vol vrachtwagens van de veekooplieden. Met hun kiel en hun laarzen aan en hun stok in de hand liepen ze door de straten. Ik heb er eens enkele achter een stier zien lopen die zich had losgetrokken... maar meneer Kamiel zei dat we ons uit de voeten moesten maken want een losgebroken stier is levensgevaarlijk. Er is ook eens een stier in het water gesprongen. Op sommige plaatsen in de Kazemattenstraat en naast de abdij stonk het naar rotte koeienvellen. Ik kende de weg van school naar huis op mijn duimpje. Neen, in dat oude gebouw, de Sint-Baafsabdij, of was het een kasteel van de Spanjaarden, ben ik nooit binnen gegaan.

Zeer veel is daar trouwens niet te zien. Allemaal oude, kapotte muren... een lange, donkere, bijna lege zaal die vroeger als refter heeft gediend en waarin een griezelig grote Christus aan de muur hangt... grafstenen... een afgesloten waterput... een gang met zuiltjes tussen de vensters... een binnentuintje waar vroeger monniken werden begraven... een paar van die graven hebben ze openge maakt... maar er ligt niemand meer in.

De meester heeft ons verteld dat hier vroeger, meer dan duizend jaar geleden, monniken hebben gewoond en dat de abdij een keer verwoest is geworden door de Noormannen. Maar later zijn de monniken teruggekeerd en ze hebben de abdij heropgebouwd. Vroeger stond hier ook een enorme kerk, maar die is verdwenen. Er is nog een klein stukje buitenmuur van te zien, waarschijnlijk zitten er nog funderingen onder het slachthuis. Vijfhonderd jaar geleden zijn de monniken hier definitief weggegaan en zijn hier Spaanse soldaten komen wonen die van de abdij een fort hebben gemaakt. We vinden het spijtig dat die ook weg zijn... anders stonden hier misschien tanks en kanonnen en dat zou veel

plezanter zijn dan die oude stenen. Nu staat hier helemaal niets en er woont ook niemand. Wie zou hier trouwens willen wonen... behalve in der refter heb je nergens meer een dak boven je hoofd.

donderdag 23 mei 1950

Ik weet het nog niet wat ik later zou willen worden. Vele jaren stond er in grote letters boven de ingang van de school "Voorbereidende afdeling der Nijverheidsschool"... een voorbereiding dus om later electricien of loodgieter of lasser of iets in die aard te worden. Sommigen zijn inderdaad van plan later zo'n beroep te leren en uit te oefenen, maar er zijn er ook die zo vlug mogelijk willen of moeten gaan werken naar de fabriek. Net zoals hun vader en hun moeder, net zoals hun oudere broers en zussen. Thuis is er geen sprake van dat ik loodgieter moet worden of naar de fabriek moet gaan werken.

Ik zou gaarne iets doen waar veel boeken aan te pas komen. In een bibliotheek werken bijvoorbeeld. Alle dagen omringd zijn door boeken en kunnen kiezen wat je wilt lezen... dat lijkt me de hoogste trap van geluk te zijn. Er zijn er nog in de klas en op school die lezen en verscheidene gaan net als ik regelmatig naar de bibliotheek, maar niemand is zo verslingerd op boeken als ik.

Ik draag altijd veel zorg voor boeken. Ik vind het verschrikkelijk en het doet

Stadsschool Spanoghe, St.-Lievenspoortstraat 6.

me soms pijn als ik zie hoe sommigen boeken als voddens behandelen. Heilig-schennis! Er zitten trouwens verschillende dommeriken in de klas die niet of amper kunnen lezen en die bijgevolg ook niet de waarde kennen van een boek. Ze weten natuurlijk ook niet hoelang je wel moet sparen om een mooi boek te kunnen kopen.

Over het algemeen zijn de mannen van de Sint-Lievenspoortstraat niet erg leergierig en niemand gaat gaarne naar school. Er zijn er zelfs die regelmatig naar school komen zonder hun les te leren of hun huiswerk te maken. Ik vraag me af hoe ze dat durven. Ik begrijp niet dat ze dat mogen van thuis. Tja, hun ouders trekken zich daar gewoon niets van aan.

Ik heb wel al eens slechte punten en straf gekregen voor gedrag (niet dikwijls), maar nog nooit omdat ik mijn les niet had geleerd of mijn huiswerk niet had gemaakt. Met minder dan 9 op 10 zou ik trouwens niet naar huis moeten komen. Een straf op school betekent automatisch dat ik ze thuis twee keer moet schrijven... en de cinema mag ik die week wel vergeten. Voor het minste dat ik thuis verkeerd doe, moet ik trouwens ook straf schrijven voor moeder of voor Marcel. Het vast tarief is vier bladzijden.

Allemaal niet zo erg. Schrijven is bijna zo leuk als lezen. Ja, misschien word ik later wel iemand die niet alleen met boeken omga maar ook veel moet schrijven. Een papierlikker.

Daniël VAN RYSSEL
(t vervolgt)
